

dens Underskrift kunde ordne dette Spørgsmaal.

Tyskland var fuldstændig afvæbnet; og denne ensidige Afvæbning kunde ikke fortsættes. Tyskland indrømmede, at Afvæbningen maatte være gradvis, men allerede det første Trin burde medføre en virkelig Formindskelse saavel af Flaade og Hær som af Luftfartsrustningerne.

Briand (Frankrig) udtalte sin Tro paa Forbundet; ingen Organisation i Verdens Historie havde spillet en lignende Rolle; den havde baade forhindret Stridigheder og standset saadanne, efter at de var begyndt. Uden Forbundet havde den tyske Rigs-kansler og den franske Udenrigsminister ikke kunnet mødes i Forsamlingen til Overvejelse af deres Landes fælles Spørgsmaal, *Locarno* havde ikke været, *Parispagten* heller ikke. Men Forbundet maatte holde sig Livets Realiteter for Øje, ikke blot Idealerne. Derfor maatte det i Nedrustningsspørgsmaalet gaa frem med Klogskab. *Locarno* og *Paristraktaterne* var ikke nok til at formaa alle til at kaste Vaabnene. Man maatte ikke glemme en Realitet som den revolutionære Politik, som et vist stort Land ansaa for hellig. Og selv det afvæbnede Tyskland, hvor lang Tid havde det ikke taget, før denne Afvæbning, som var en paa-tagen Pligt, var bleven gennemført! Selv en tysk Regering, besjælet af Fredsvilje, maatte ikke overse de Kræfter, der eksisterede uden om den, af anden Art; og Afvæbningen var ikke fuldstændig, naar man bevarede en Hær paa 100 000 Mand bestaaende af Officerer og Underofficerer. Tysk Teknik vilde ogsaa let kunne vende sig fra Fredens Formaal til Krigens.

Mistæksomheden ulmede endnu; da det kom frem, at England og Frankrig — for at lette Afrustningskonferencens Sammenkaldelse — havde søgt og fundet hinanden i Flaadespørgsmaalet, spurgte man saaledes straks, mod hvem dette var rettet. Man maatte ikke give Anledning til Mistanke; i intet Land vilde dog nu, takket være Forbundet, Regeringen eller Parlamentet som i tidligere Tider kunne gaa ind for

ubegrænsede Rustninger. Muligheden af en Fortsættelse af Kaprustningerne eksisterede ikke mere.

Lord Cushendun (Britiske Rige) var enig med den tyske Rigskansler i, at de Fremskridt, der var gjort med Hensyn til Afrustning, var for smaa, men man maatte ikke undervurdere de praktiske Vanskeligheder, geografiske Forhold og konstitutionelle Forskelligheder. Men man maatte paa den anden Side heller ikke overse, at Afrustningen var gaaet frem. Den engelske Flaade var fra Juli 1914 til Januar 1928 reduceret med 43 703 Mand ud af ialt 102 000, 239 Krigsskibe var kasseret, og Krigstonnagen reduceret med 847 118 Tons. Siden Krigen var Reduktionen endnu større: 1538 Krigsskibe var kasseret og Tonnagen formindsket med 2 139 516 Tons. Man maatte heller ikke glemme, at de nye Kampmidler, Flyvemaskiner og Luftskibe og Gasarter ogsaa var anvendelige til Fredsformaal, og det gjorde Nedrustningen saa meget mere kompliceret. Han anbefalede at vise gensidig Tillid under Forhandlingerne og troede, *Parispagten* vilde bidrage hertil.

Ved Afstemningen i Forsamlingen om den af 3. Kommission redigerede Beslutning afholdt saavel Tyskland som Ungarn sig fra at stemme.

Af andre Spørgsmaal fremdraget under Generaldebatten bør nævnes Minoritetsspørgsmaalet. Den hollandske Udenrigsminister *Beelaerts van Blokland* henledte — uden at stille Forslag — Opmærksomheden paa den fra anden Side udkastede Tanke at oprette en permanent Kommission for Minoritetsspørgsmaal. Han var overbevist om, at Spørgsmaalet vilde være tilbagevendende.

Medens *Hermann Müller* (Tyskland) mente, Tanken fortjente Overvejelse, var den polske Udenrigsminister *Zaleski* ikke stemt for en saadan Kommission, der efter hans Mening vilde faa Udseende af at være rettet mod bestemte Lande. Kun hvis man sluttede en generel international Overens-